

Αδριανή Προκόπη

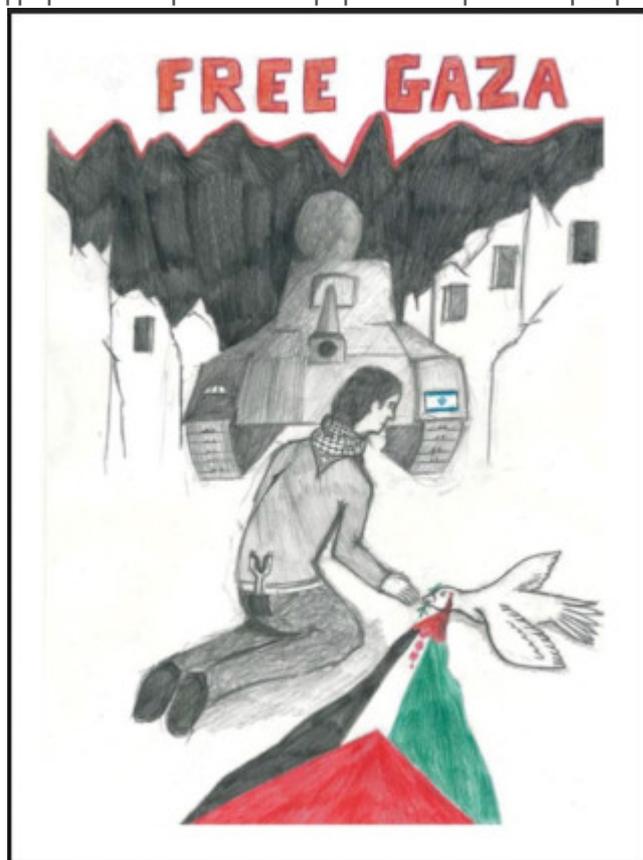
Στα σχολεία αυτές τις μέρες προετοιμάζουμε όσα θα παρουσιάσουμε για να τιμήσουμε την επέτειο του **Πολυτεχνείου**. Σε πολλά σχολεία θα ακουστεί το συγκλονιστικό ποίημα του Αζίζ Νεσίν «**Σώπα μη μιλάς**», σε πολλά σχολεία θα μιλήσουν για τις απαγορεύσεις της Χούντας, θα τις διακωμωδήσουν κιόλας. Το Υπουργείο και τα στελέχη Εκπαίδευσης με περίσσιο θράσος θα χειροκροτούν και θα δίνουν συγχαρητήρια σε μαθήτριες, μαθητές και εκπαιδευτικούς. Στην πραγματικότητα όμως θα δαγκώνουν τα χείλη και την γλώσσα τους γιατί αυτό που πιο πολύ θα ήθελαν είναι να μας απαγορεύσουν να μιλάμε, να διδάσκουμε για την **ειρήνη**, για την **ελευθερία**, για τον **αγώνα**. Θα ήθελαν να μπορούσαν να μας απαγορεύσουν να ανοίγουμε τα μάτια των μαθητριών και των μαθητών μας, να τους γεννάμε ερωτήσεις αλλά κυρίως να καλύπτουμε τα κενά που το ίδιο το σύστημα δημιουργεί.

Το 2010 μια ομάδα εκπαιδευτικών ήμασταν από τις πρώτες διεθνείς αποστολές που κατάφερε να μπει στην Γάζα ως μέλη της καμπάνιας «**Ένα σχολείο για τη Γάζα**». Τα καταφέραμε, γιατί λίγες μέρες πριν οι Ισραηλινοί επιτέθηκαν και σκότωσαν μέλη της αποστολής «**Στόλος της Ελευθερίας**» που είχαν προσπαθήσει να σπάσουν τον ναυτικό αποκλεισμό της Γάζας. Η διεθνής κατακραυγή ανάγκασε την Αίγυπτο να ανοίξει τα συνοριακά της περάσματα και να εισέλθουν διεθνείς αποστολές, ανθρωπιστική βοήθεια αλλά και Παλαιστίνιες και Παλαιστίνιοι που ήθελαν απλά να συναντήσουν τις οικογένειες τους χρόνια μετά το κλείσιμο των συνόρων. Στα παιδιά που συναντήσαμε εκεί προσφέραμε μερικές από τις ζωγραφιές που είχαν φτιάξει οι μαθήτριες και οι μαθητές από εκατοντάδες σχολεία και τάξεις σε όλη την Ελλάδα. Ζωγραφιές με τα χρώματα της Παλαιστίνης, ζωγραφιές που καλούσαν για ειρήνη, ζωγραφιές που φώναζαν **ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ!**

Όταν επιστρέψαμε στις αποσκευές μας είχαμε λίγη από την άμμο της παραλίας της Γάζας που μας είχαν ζητήσει οι μαθήτριες και οι μαθητές μας αλλά και ζωγραφιές που μας είχαν δώσει τα παιδιά εκεί. Με μία παράκληση: Μην σταματήσετε λεπτό να μιλάτε για εμάς, μην μας ξεχάσετε, μην σταματήσετε να αγωνίζεστε για μια Ελεύθερη και Ανεξάρτητη Παλαιστίνη.

Το 2010 δούλευα σε ένα σχολείο στον Ταύρο, όπου με πρωτοβουλία του τότε Διευθυντή του σχολείου διοργανώσαμε για όλους τους γονείς και για όλα τα παιδιά παρουσίαση του φωτογραφικού υλικού από την αποστολή αλλά και των ζωγραφιών που είχαμε φέρει μαζί μας. Δεν μας πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι μπορεί να παραβιάζαμε κάποιο άρθρο του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα, δεν μας πέρασε στιγμή από το μυαλό να μην κάνουμε αυτή την παρουσίαση.

Το 2018 καταφέραμε να επισκεφτούμε για να εγκαινιάσουμε τα σχολεία που τελικά χτίστηκαν στην Δυτική Όχθη - καθώς ο αποκλεισμός της Γάζας έγινε ακόμη πιο ασφυκτικός - με τα χρήματα που είχαν μαζευτεί από την καμπάνια. Δεν προλάβαμε να εγκαινιάσουμε και

τα δύο σχολεία αφού λίγες μέρες πριν φτάσουμε **ο ισραηλινός στρατός γκρέμισε με βουλντόζες το ένα από τα δύο σχολεία...** Πώς μπορούν να ξεχαστούν οι εικόνες που τα παιδιά, παρόλο το κρύο, τον αέρα και την βροχή, συνέχιζαν να κάνουν κανονικά μάθημα **σε ό, τι είχε απομείνει από το σχολείο τους;**

Φέτος, που **συντελείται μια γενοκτονία** λίγα μόνο χιλιόμετρα μακριά μας δεν σκεφτήκαμε ποτέ να σωπάσουμε. Δεν σκεφτήκαμε ποτέ ότι είναι καλύτερα να κοιτάξουμε την δουλίτσα μας, να προφυλαχτούμε από κάποιο στέλεχος εκπαίδευσης που μπορεί να μας ασκήσει πειθαρχική δίωξη! Τα παιδιά μεγαλώνουν μέσα σε ένα καταιγισμό πληροφοριών και είναι δουλειά του σχολείου και των εκπαιδευτικών να μιλούν και να τους εξηγούν πολλά από τα παράλογα που συμβαίνουν γύρω τους. Πώς μπορεί μία ή ένας εκπαιδευτικός να σωπάσει μπροστά σε μία γενοκτονία;

Και εδώ πραγματικά ένα ερώτημα πλανάται στον αέρα, γιατί δεν διωκόμαστε όλες και όλοι που δουλεύουμε τόσα θέματα στις τάξεις μας; Και τελικά γιατί δεν μας λένε ξεκάθαρα ότι το σχολείο που οραματίζονται είναι ένα σχολείο που δεν θα ανοίγει ορίζοντες αλλά θα είναι ένα σχολείο αποστειρωμένο, «άχρωμο, άοσμο και άγευστο»;

Πόσο τραγικό είναι **να διώκεται η παιδαγωγική ελευθερία στο όνομα της Ελευθερίας;** Πόσο οξξύμωρο είναι να διώκεσαι γιατί μιλάς καθαρά για την ειρήνη και την ελευθερία;

Κυρίες και κύριοι του Υπουργείου Παιδείας, με λένε Αδριανή Προκόπη και αν θέλετε να ασκήσετε πειθαρχική δίωξη και σε εμένα βρίσκομαι στην διάθεσή σας! Είμαστε πολλές και πολλοί που δεν σκοπεύουμε να σταματήσουμε ούτε λεπτό να μιλάμε στις μαθήτριες και τους μαθητές μας για την ειρήνη, για την ελευθερία και για τους αγώνες που χρειάζονται. Δεν θα σταματήσουμε ούτε λεπτό να μιλάμε για την Παλαιστίνη, για την χώρα που παλεύει να αποκτήσει κράτος και μόλις πριν μερικές ώρες δεκάδες παιδιά δολοφονήθηκαν σε προσφυγικούς καταυλισμούς, σε ουρές συσσιτίων και σε νοσοκομεία. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί σε όλη την Ελλάδα κρατάνε ψηλά το ανάστημά τους διδάσκοντας αξίες και ιδέες πολύ μεγαλύτερες από μια πειθαρχική δίωξη.

Πηγή: e-lesxi.gr